

ORDKRIG, n. 3. Se *Ordvist*.

ORDKRÄMARE, m. 3. Skräfla, pratmakare.

ORDLAG, se *Ordalag*.

ORDELDNING, f. 2. Se *Etymologi*.

ORDLEK, m. 2. Användning af ett flertydigt ord i tvetydig mening, eller sammanställning af likaljudande ord, som hafva motsatt eller helt skiljaktigt bemärkelse.

ORDLISTA, f. 1. Lista, förteckning på ord, i och för något särskilt ändamål.

ORDLOF, oriktigt för *Orlof*.

ORDNA, årdna, v. a. 1. Bringa i ordning, i visst regelbundet skick. *O. ett samhälle. O. sina angelägenheter.* — *Syn.* Anordna. — *Ord-nande*, n. 4.

ORDNING, årdning, f. 2. (af lat. *Ordo*) 1) Viss gifven och ändamålsenlig likhet i det sätt, hvarpå ting äro sammanställda i rummet eller följa på hvarandra i tid. *Sätta, ställa, lägga, placera i viss o. Vara, befinna sig, stå, ligga i en viss bestämd o. Gå, följa i o. efter hvarandra. Komma i, ur o. Hvilken i o-en är ni? Den förste, den tionde i o-en. Orden stå i alfabetisk o.* — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Marsch-, Slagordning, m. fl. *O-en för dagen*, se *Dagordning*. (Fig.) *Det hör till o-en för dagen*, är nu något ganska vanligt. — 2) Lugn och stilla efterlefnad af lag och förordningar. Brukas med afseende på folket i allmänhet, innebyggarna i ett land, o. s. v. *Den allmänna o-en. Upprätthålla o-en i samhället. O-en har blivit störd i hufvudstaden. Hålla folket i o.* — 3) (i allm.) Ordentligt uppförande. *Hålla någon i o. Hålla sina tjenare i o.,* tillhålla dem att iakttaga ordentlighet. *Hålla god o. Hålla sig i o., i o och skick.* — 4) Godt skick, ordentligt tillstånd. *All befanns i bästa o. Det har kommit ur sin o. Statens finanser äro i god o. Mitt hushåll är ännu ej i o.* — 5) Förmåga att hålla ordning, ordningssinne. *Han har ingen o. med sig.* — 6)

Viss lag, regel, stadgad af naturen, af öfverheten, af bruket, o. s. v. *Det är enligt naturens, försynens o. Rätta sig efter den vedertagna o-en. Det är i sin o.,* behörigt, vederbörligt, passande, t. ex.: *Det är i sin o., att han beder henne om förlåtelse. Det är ej i sin o., att husbonden skall tiga för tjenaren. Ur sin o.,* opassande, otjenlig, otillbörlig. — 7) (fig.) Den rang, som snillen, talanger, arbeten hafva sins emellan. *Ett snille, en talang, ett konststycke af första o-en.* — 8) Tur. *Hear i sin o. Tala i sin o. Det kommer väl i sin o. en gång. När o-en kommer till mig.* — 9) (nat. hist.) En af hufvudafdelningarna, hvori en klass är delad — 10) Se *Byggnadsordning*. — *Ss.* *O-sfull, -slös.*

ORDNINGSAANDA, f. sing. Se *Ordningssinne*

ORDNINGSKÄRLEK, m. sing. Böjelse för att iakttaga och upprätthålla ordning.

ORDNINGSMÅN, m. 3. pl. — *mån.* 1) En man, som håller sträng ordning vid makt. — 2) Benämning på tjenstemän, hvilka det tillhör att upprätthålla ordningen i en viss samhällighet. *O-nen i Eskilstuna fristad.*

ORDNINGSMÅL, n. 3. Sådant mål, som angår de reglementariska föreskrifterna för boktryckerier och bokhandel.

ORDNINGSNUMMER, m. pl. — *numror.* Viss nummer i ordningen.

ORDNINGSSINNE, n. sing. *Sinne*, anlag för ordning. *Ha o.*

ORDNINGSTAL, n. 3. Räkneord, som utmärker, hvilken eller hvilket i ordningen någon eller något är.

ORDONNANS, årrdännåns, m. 3. (fr. *Ordonnance*) Soldat, som är anställd hos en befälhavande officer, för att uträtta hans befallningar.

ORDONNANS-OFFICER, årrdännånsåffisér, m. pl. — *officerare.* Officer, anställd hos en chef, för att öfverföra hans order, m. m.

ORDPRÅL, n. sing. Granna, svassande ord. — *Syn.* Fraser, Fibus, Bombast, Fladder, Grannlåt, Flärd.

ORDQVICKHET, f. 3. Qvickt yttrande, som ligger blott i själfva orden.

ORDREGISTR, ördrejst'r, n. 3. Register i en bok, skrift, innehållande förteckning på ord, med förklaring eller hänvisning till de ställen, der de återfinnas i texten.

ORDRIK, a. 2. Som innehåller ett stort antal af ord. *Ett o-t lexikon.* — *Ordrikhet*, f. 3.

ORDRYTTARE, m. 3. En, som rider på ord. Jfr *Rida*.

ORDRYTTERI, n. 3. Småaktigheten att fästa sig vid en annans lösligt fällda ord, för att bereda sig tillfälle att sätta honom i förlägenhet eller vederlägga honom.

ORDSPEL, n. 3. Se *Ordlek*.

ORDSPRÅK, n. 3. Tänkespråk, som i få sinnrika ord uttrycker någon allmän lefnadsregel och är allmänt gängse bland ett folk. *Det har blivit ett o. Det är ett gammalt o. Tala i o.* nyttja sådana i sitt tal. *Salomons o.,* en bok i Bibeln, innefattande af Salomon författade tänke- och sedespråk.

ORDSPRÅKSVIS, adv. Såsom ordspråk, i form af ordspråk.

ORDSTRID, m. 3. Se *Ordvist*.

ORDSTÄFVE, n. 4. Allmänt brukligt, sinnrikt talesätt, hämtadt af någon särskilt, ofta historisk anledning. »*I grefvens tid*» är ett o.

ORDSVÄLL, n. 3. Öfverflödig rikedom på ord i tal och framställning.

ORDSVAMMEL, n. 3. (fam.) Röra af ord utan mening och sammanhang.

ORDSÄTT, se *Ordasätt*.

ORDTRÄTA, f. 1. eller

ORDTVIST, f. 5. Tvist om blotta ord. — *Syn.* Ordstrid, Ordkrig, Ordgräl.

ORDVÄLJARE, m. 3. En, som är öfverdrifvet noga i valet af ord.

ORDVEXLA, v. n. 1. Se *Träta*. [-växla.]

ORDVEXLING, f. 2. Se *Träta*, f. *Komma i o. Komma från o. till slagsmål.* [-växling.]

ORDVRÄNGARE, m. 3. En, som förvränger andras ord och yttranden.

ORDVRÄNGNING, f. 2. 1) Förvrängning af andras ord och yttranden. — 2) Förvrängt ord, uttryck, yttrande.

ORDVÄRDNING, f. 2. På visst sätt sammanställda ord; uttryck.

ORDSTÄLLNING, f. 2. 1) Ordens sammanställning i en viss följd. — 2) Så sammanställda ord; uttryck.

OREAD, åread, f. 3. (grek. myt.) Bergnymf.

OREDA, f. sing. Ordningsslöst tillstånd, brist på reda, på ordning och skick. *Bringa i o.* — *Syn.* Se *Oordning*; äfv. Trassel, Babel, Förbistring.

OREDIG, a. 2. 1) Ej redig, ej tydlig. *O. samling. O-t buller. O-a tankar.* — *Syn.* Förvirrad, Trasslig, Otydlig. — 2) Som ej har reda